DUMINICILE UNUI NESPORTIV

SENSUL POETIC AL VIEȚII

Din clipa cînd s-a înălțat vertical către stelele de pe firmament, omul a căutat să stea de vorbă cu natura. Din dorința de a nu mai trata intimidat cu ea, de pe poziții de inferioritate, a născocit o mie și unul de procedee ca s-o stăpînească sau măcar să i se adapteze. În felul acesta au luat naștere diferitele dexterități asezonate anotimpurilor și potrivite mediilor : vara a înotat în apă, primăvara și toamna s-a cățărat sprinten pe culmi, iarna a adăugat aripi picioarelor sale pentru alunecarea pe zăpadă și gheață, în toate lunile anului a scurtat distanța de la o măgură la alta prin alergare. Treptat, din preocupările practice ale omului s-au înfiripat aspirații tot mai stăruitoare spre o cît mai mare dibăcie, spre demonstrarea în competiție a celei mai mari agilități, a celei mai uimitoare rezistențe, a celei mai desăvîrşite ținute.

Cam asta ar fi mini-istoria sportului în viața omenească sau, dacă vreți, explicația — pe scurt — a genezei lui. Firește, orice sport ar fi fost cu neputință dacă lipsea din noi înclinația continuă spre joacă și ambiția neîntreruptă a întrecerii, idealul calității independente de capriciul întîmplării. Fără să țină socoteală de piedicile existente, cei inteligenți și îndrăgostiți de viață s-au însărcinat să ducă la îndeplinire tot ce poate să facă existența omenească mai ușoară și mai frumoasă.

Mai frumoasă, firește, căci fără năzuința aceasta spre frumos am înțelege doar pe jumătate rostul sportului în viața noastră. De-a lungul anului, vara și iarna, el oferă zeci de posibilități oricui nu numai de a-și exersa corpul, ci și de a urmări, ca într-un fel de halucinație fără obiect precis, care ne poartă pașii într-un zbucium și o căutare neîncetate, frumosul estetic. Cei ce uită elementul armoniei, al echilibrului, al frumosului, care constituie componentele cele mai organice ale sportului, îi trădează rostul și tîlcul. Cine n-a întrezărit scăpărarea lor în picioarele neobosite ale fotbaliștilor, în zborul patinatorilor, în prăvălirea săgetată pe piste a schiorilor, în brazda tăiată cu brațe suple de înotători în piscine, n-a prea înțeles mare lucru din sport.

Meditația aceasta simplă mi-a fost deșteptată la Poiana Brașovului, unde am asistat, deunăzi, la antrenamentul unei mici patinatoare iscusite. Ce tresărire a inimii stîrnește spectacolul transformării materiei, cu lesturile ei de inerție, în vîlvătaie zburătoare ! Ce bucurie să vezi cum, prin sensibilitatea pentru frumos, mișcarea plutitoare pe gheață se preface într-o adevărată operă de artă ! Cîtă satisfacție poate să dea o fată mică, pe patine, lunecînd, lunecînd fără oprire, nu numai fiindcă o mînă ambiția și jocul competiției și-al depășirii de sine, ci și fiindcă o poartă, în volute, însuflețirea lirismului interior !

Numai acest lirism interior desprinde pe sportivi din nebuloasa nediferențiată a simplei veleități competiționale, o dată ce sportul este organizarea, prin nevoia de forță metamorfozată în armonie, a energiei noastre inegale și risipite.

A face sport înseamnă, pe undeva, a spori sensul poetic al vieții !

George SBARCEA

ECHIPELE DE SALVARE ÎN MUNȚI S-AU ÎNTRECUT LA ZAKOPANE

Salvarea accidentaților în munți nu are, la prima vedere, un caracter de întrecere, deși oamenii care îndeplinesc o asemenea nobilă misiune duc o aprigă luptă cu dificultățile create de eventualele intemperii, de terenul adeseori foarte frămîntat, așa cum duc o luptă continuă cu timpul, străduindu-se să ajungă la destinație (un simplu punct sanitar, un dispensar sau un spital) cît mai curînd posibil.

În concluzie, cei ce fac parte din echipele de salvare în munți trebuie să dețină o bună condiție fizică și o măiestrie aparte în învingerea dificultăților de pe teren. După acest preambul, nu ne va mai surprinde, desigur, faptul că recent s-a disputat la Zakopane (Polonia) un concurs internațional de salvare în munți. Telegramele ce ne-au parvenit, o dată cu imaginea fotografică alăturată, ne anunță că 23 de echipe au primit calificativul „foarte bine". În imagine, echipa austriacă (Hans Hejduk și Ignaz Gruber) desfășurîndu-și cu succes intervenția.

MINISCHIUL, ABECEDARUL PREFERAT PENTRU LUNECAREA PE ZĂPADĂ

Cînd schiul norvegian a fost adaptat pentru a aluneca pe pante alpine, prima operație a fost scurtarea acestuia pentru a se mula mai bine pe pantele ce prezentau denivelări. Începînd din anul 1966 această idee a fost dusă mai departe de instructorul de schi Martin Puchler, de fel din munții Hinterwalden ai Elveției, cînd a încercat să experimenteze schiuri foarte scurte pentru cursurile de învățare a schiului.

În cei patru ani care au trecut, noua metodă de învățare a fost experimentată cu 15 000 de începători, permițînd o importantă accelerare a procesului de învățare a elementelor fundamentale din mersul pe schiuri.

După metoda lui Puchler, începătorul pornește cu schiuri de 65 cm fără să folosească bețe, trecînd treptat la folosirea unor schiuri din ce în ce mai lungi, la 1 metru, la 130 cm și în final la 160 cm. Tot acest proces nu durează mai mult de 8—10 zile, în care timp cursanții capătă deprinderi care să-i facă apți să rezolve în condiții bune problemele unor pante de dificultate medie. După metodele clasice, acest rezultat nu se obține decît după absolvirea mai multor cursuri, în răstimp de mai multe sezoane. Explicația acestei accelerări a învățării este de natură tehnică dar și de natură psihică, întrucît începătorul nu mai trebuie să învingă în prealabil inhibiția provocată adeseori de dificultățile manevrării schiurilor lungi.

În prezent, 40 din cele 120 de școli naționale de schi ale Elveției au adoptat noua metodă a învățării cu minischiuri. Există cursuri de schi pentru începători după metoda Puchler și la Courchevel (Franța), la Aspen (Colorado-S.U.A.), în Alpii Bavariei (R.F.G.). Se crede că și școlile austriece, aflate în concurență aprigă cu cele elvețiene, vor trebui să-și însușească noua metodă, căci interesul celor ce vor să învețe a schia cu minischiuri este în continuă creștere.

Nu-i de mirare că experimentele cu minischiuri au fost sprijinite de la început de fabricanții de schiuri pentru care o metodă cerînd 4 modele de schiuri pentru învățare reprezintă o importantă lărgire a posibilităților de desfacere. De pe acum, în magazinele elvețiene se găsesc schiuri de toate lungimile pentru cei care învață să schieze după metoda lui Puchler.

Institutul internațional pentru siguranța alergării pe schiuri (există un institut de acest fel cu filiale în țările alpine) s-a pronunțat favorabil față de noua metodă, mai ales că experimentele cu arătat o scădere importantă a accidentelor suferite de cei care folosesc minischiuri în procesul de învățare. Medicul acestui institut, docent dr. Vogel, care a avizat favorabil schiurile scurte, și-a exprimat părerea că nici schiorii avansați nu ar trebui să mai folosească schiuri mai lungi de 160 cm. Schiuri mai lungi nu ar fi utile, după părerea sa, decît pentru sportivii de mare performanță.

N. B.

Pentru cicliști schibobul pare deosebit de ispititor cu ghidonul său. Iată, aici, un grup de rutieri (n dreapta, Jan Janssen) distrîndu-se de minune într-o stațiune din Alpii francezi.

UNDE ÎNCEPE MĂIESTRIA

Pentru acești copii „joaca" a devenit — pe neștiute — ceva serios. O pregătire pentru marile competiții care consacră campioni ai continentului și ai lumii

Acum vreo douăzeci de ani nu se prea putea vorbi de o școală sovietică a patinajului artistic. Abia în anul 1958, patinatorii sovietici au cucerit primul lor trofeu într-un campionat european : medalia de argint la proba de perechi cu Nina și Stanislav Juk. Ei au repetat acest succes în anii 1959 și 1960. După 1960, excelentele cupluri Ludmila Belousova și Oleg Protopopov, Tatiana Juk și Alexandr Gorelik cuceresc în repetate rînduri titlurile de campioni mondiali.

Au fost, indiscutabil, succese care au înrîurit dezvoltarea acestei discipline sportive în toată Uniunea Sovietică.

Azi se poate vorbi, cu deplin temei, de o școală sovietică a patinajului artistic deoarece succesele dobîndite de Irina Rodnina și Alexei Ulanov, tinerii campioni ai Europei, ai lumii și olimpici la proba de perechi, medaliile de argint cucerite la campionatele mondiale de dans pe gheață de Ludmila Pahomova și Alexei Gorșkov, medalia de bronz obținută la campionatele Europei de Serghei Cetveruhin demonstrează că sportivii sovietici discută, acum, de la egal la egal cu cei mai mari virtuozi ai lumii la toate probele de patinaj artistic.

Aceste realizări au un solid fundament. De exemplu, în U.R.S.S. funcționează, în prezent, peste 30 de patinoare artificiale și alte zeci de patinoare se construiesc sau se vor construi în viitorul apropiat.

Alături de Moscova, Leningrad și Kirov au apărut noi centre de patinaj artistic, dintre ele remarcîndu-se orașul Voskresensk, din apropiere de Moscova. Dezvoltarea patinajului artistic în acest oraș s-a datorat și faptului că aici s-au antrenat, timp de mai mulți ani, Ludmila Belousova și Oleg Protopopov. În acest răstimp, în țară s-au format antrenori cu înaltă calificare, ca maeștrii emeriți ai sportului Stanislav Juk, Igor Moskvin, Tatiana Tolmaciova, Viktor Rîjkin, foști în repetate rînduri campioni ai țării. Se pare că într-un viitor apropiat va deveni antrenor și Oleg Protopopov.

Construirea de patinoare, specialiștii de prestigiu, bogatele tradiții ale culturii coregrafice ruse, practicarea în masă a patinajului artistic — sînt elemente determinante în succesele sportivilor sovietici din ultimii ani.

În prezent, cele mai multe asociații sportive au secții de patinaj artistic, care cuprind mii de tineri patinatori. Se preconizează, acum, chiar și organizarea unor școli specializate de patinaj artistic. După părerea lui Stanislav Juk, antrenor emerit al U.R.S.S., aceste școli vor trebui să aibă multe elemente comune cu școlile de coregrafie obișnuite. Aici, începînd de la vîrsta de 6—7 ani, copiii își vor însuși tehnica patinajului artistic, vor face coregrafie ținînd seama de specificul sportului practicat și vor urma cursurile școlii generale. Prima școală de acest fel urmează să ia ființă în cadrul Clubului sportiv central al Armatei.

Cum încep copiii să practice patinajul artistic ? Vom vorbi despre una din cele mai cunoscute secții de patinaj artistic, cea care funcționează la Stadionul pionierilor din Moscova. Aici se pregătesc peste 800 de tineri patinatori. Ca să practice patinajul artistic în această secție trebuie să aibă ureche muzicală, simțul ritmului și o ținută corespunzătoare. La concursul de admitere se prezintă 6—700 de copii în vîrstă de 6—8 ani, dar sînt admiși în clasa întîi a secției pregătitoare doar 100. Antrenorul îi promovează în clasa a doua numai pe cei care își însușesc cu ușurință tehnica și sînt sîrguincioși.

În clasa a doua copiii dau adevărate examene. Cei care promovează devin elevi ai secției de bază. Aici, în cadrul unor mici grupe (de cîte 5—8 oameni), începe o muncă migăloasă, de giuvaergiu. O dată pe săptămînă elevii fac acrobație, de două ori — coregrafie, trei zile sînt rezervate antrenamentului pe gheață (elevii mai mari ies pe gheață de 5 ori pe săptămînă).

Tinerii sportivi participă la concursuri, printre care și la turneul unional de juniori. La vîrsta de 17 ani, cei mai buni patinatori se transferă la școala de înaltă măiestrie sportivă a Asociației sindicale „Trud".

Andrei BATAȘEV

SCHI-BOBUL — ACEST MEZIN AL SPORTURILOR DE IARNĂ

Un mezin — extraordinar de simpatic — al sporturilor de iarnă, schi-bobul s-a lansat curajos pe pîrtia succesului de public. Necunoscut încă în stațiunile noastre montane — deși nu vedem de ce n-ar intra în arsenalul sporturilor recreative (măcar !) — schi-bobul și-a cucerit o popularitate care creşte, într-adevăr, cu repeziciunea bulgărului de zăpadă rostogolit într-un lung covor de omăt.

Am văzut practicanți ai acestui sport în decorul Alpilor francezi, în Elveția și Austria. Am citit, de curînd, că în faimoasa stațiune de sporturi de iarnă Berchtesgaden s-au amenajat pîrtii speciale pentru schi-bob ; în Elveția și R.F.G. s-au creat centre de inițiere în acest sport ; ultimul număr al revistei sovietice „Modelist-constructor" îl recomandă iscusinței tineretului care vrea să-și asigure un mijloc plăcut de a-și petrece timpul liber pe povîrnișurile troienite ale dealurilor și munților.

Poate a sosit timpul ca schi-bobul să apară și pe pîrtiile noastre (și nu ca un produs de import). Pentru că ar trebui să reținem un amănunt nu tocmai de neglijat : schi-bobul își organizează de cîțiva ani campionate europene și mondiale, protagoniști fiind pînă acum sportivii din Austria și Elveția.

ELICEA A LUAT LOCUL BASTOANELOR !...

Schiul începe să se mecanizeze ? S-ar părea că da, ținînd seama de succesul de care se bucură în U.R.S.S. aparatul realizat de maestrul sportului Feoktist Malîghin, firește nu cu intenția de a-l folosi

în competiții sportive, ci în scopuri utilitare sau pur și simplu ca divertisment.

Aparatul este un aeropropulsor de construcție foarte simplă. Într-un cadru de aluminiu sau chiar de placaj este fixat un motor în doi timpi de 4 C.P. Elicea, de a cărei dimensiune depinde viteza de deplasare, este protejată de un colier de metal și o plasă. Aparatul se fixează în spate ca un rucsac.

Fără cuvinte... Desen de MATY